

КОГА ВЪРВИ, ВЪРВИ

Въ единъ голѣмъ градъ работѣлъ дѣдо Ангелъ, самарджията. Всѣки день отъ сутринь до вечерь поправялъ той вехти или изработвалъ нови самари за коне, магарета, мулета. Макарь дюкянѣтъ му да билъ на една отъ най-забутанитѣ улици, всѣки пазаренъ день тамъ се събирали много селяни. Тѣ приждали и отъ най-далечнитѣ села, защото дѣдо Ангелъ билъ добъръ майсторъ на самари. Правѣлъ ги здрави, хубаво нагиздени и да прилѣгатъ добре върху гърба на добичетата, за да не ги нараняватъ.

Работѣлъ и добри пари изкарвалъ старецѣтъ, но живѣялъ сиромашки и нищо не купувалъ. Всички се чудѣли, какво ли прави паритѣ си. А той, колкото спечелвалъ, обръщалъ го въ злато и въ сребро и го нареждалъ въ единъ много старъ самаръ, който държалъ върху най-високия рафтъ на дюкяна си. Никой не обръщалъ внимание на вехтия самаръ, и дѣдо Ангелъ билъ напълно спокоенъ.

Еднажъ старецѣтъ отишълъ по нѣкаква работа. Оставилъ да го замѣства въ дюкяна най-голѣмия му синъ. Презъ това време пристигналъ единъ много беденъ селянинъ. Той водѣлъ дръглива кобилка, която се олюлявала на краката си. Искалъ да ѝ купи самаръ. Гледалъ самаритѣ, мѣрилъ ги

и избралъ единъ. Но видѣлъ му се много скжпъ.

„Кобилката струва по-малко отъ самара, — мислилъ си той. Какъ ще купя такъвъ скжпъ самаръ!

А и паритѣ му били малко. Гледалъ, чудилъ се, па окото му паднало на вехтия самаръ. Свалили го и го сложили на гърба на кобилата. Прилегалъ ѝ, като че нарочно билъ правенъ за нея. Зарадвалъ се беднякѣтъ и го купилъ евтино, та му останали и малко парици. Повелъ кобилката и си отишълъ.